

УДК 338

*Мамлоєнко Є. О.,
Черкаський національний університет
імені Богдана Хмельницького
Мехеда Н.Г.,
к.е.н., доцент
Черкаський національний університет
імені Богдана Хмельницького*

СУТНІСТЬ СТРАТЕГІЇ ДИВЕРСИФІКАЦІЇ ЯК РІЗНОВИДУ СТРАТЕГІЙ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

В ринкових умовах господарювання ефективність діяльності вітчизняних підприємства має зосереджуватися на стратегіях наступального характеру, спроможних вивести підприємства на новий рівень господарювання та підтримувати на належному рівні їхню фінансову стійкість і платоспроможність, тобто забезпечити ефективне функціонування в конкурентному середовищі.

Необхідність дослідження полягає в тому, що надання вітчизняним підприємствам можливість випускають конкурентоздатну продукцію та права розширення ринку вимагає нових підходів до управління стратегічною діяльністю підприємств, зокрема створення системи диверсифікації діяльності, що дозволяє: зменшити залежність від виробництва та реалізації однієї продукції, розширити збут і збільшити прибуток.

Серед існуючих стратегій підприємства такі перспективи може забезпечити стратегія диверсифікація діяльності підприємства як стратегія різнобічного розвитку [1].

Вагомий внесок у розвиток теорії диверсифікації та основних аспектів застосування методу диверсифікації підприємствами зробили такі зарубіжні вчені, як Д. Аакер, І. Ансофф, А. Буз, Г. Буз, М. Горт, С. Беррі[1], Р. Пітс, Н. Рудик[3], Р. Кунц[2] та інші.

Ефективність здійснення диверсифікації безпосередньо залежить від своєчасної орієнтації на види товарів, робіт, послуг, які мають попит і є конкурентоздатними на ринку[2].

Основні визначення стратегії диверсифікації діяльності підприємства, як різновиду стратегій підприємства наведено в таблиці 1[2].

Таблиця 1

Основні визначення стратегії диверсифікації діяльності підприємства, як різновиду стратегій підприємства

Термін	Визначення
Стратегія диверсифікації діяльності підприємства	Володіння найрізноманітнішими фінансовими активами, кожен з яких має різний рівень ризику, з метою зниження загального ступеня ризику портфеля в цілому.
	Розподіл інвестицій і ризиків з різних ринків, фінансових інструментів і стратегій торгівлі
	Загальна ділова практика, направлена на розширення номенклатури товарів і послуг та/або географічної території, для того, щоб розподілити ризик і знизити залежність від циклічності бізнесу.
	Спосіб розвитку підприємства, що полягає в освоєнні виробництва нових товарів, товарних ринків, а також видів послуг, що включає не просто диверсифікацію товарних груп, але й розповсюдження підприємницької діяльності на нові та не пов'язані з основними видами діяльності фірми.

Найбільш точним серед наведених є визначення диверсифікації як процесу розвитку діяльності підприємства, пов'язаного із збільшенням діапазону видів

та проникненням в нові сфери діяльності, освоєнням нових виробництв, розширенням асортименту товару.

Необхідно зазначити, що рішення щодо застосування стратегії диверсифікації діяльності підприємства вирішується з урахуванням ряду позитивних факторів та стратегічних цілей підприємства серед яких:

- синергійний ефект для поліпшення якості існуючого виробництва, за рахунок кращого використання новітнього устаткування та обладнання, якісної сировини диверсифікованих виробництв;

- можливість залучення кваліфікованих кадрів, або покращення кваліфікації наявних кадрів;

- підвищення прибутку від основного виробництва, збільшення попиту на продукцію, створення нових робочих місць;

Дані фактори та цілі відображаються в основних принципах стратегії диверсифікації: підвищення потенціалу для подальшого розвитку зростання; накопичення ресурсів та інших засобів для освоєння суміжних або нових галузей; ефективне скорочення витрат виробництва[3].

Слід зауважити поряд із плюсами стратегія диверсифікації породжує виникнення деяких специфічних проблем. Головна з них – можливе збільшення витрат на управління й зниження ефективності управління. Дана проблема є наслідком ускладнення оргструктури холдингу, що утворився в результаті диверсифікації діяльності, і виникненням «відцентрових сил», породжуваних керівниками підприємств, нестабільне зовнішнє середовище, що створює додаткові труднощі диверсифікованості для українських підприємств.

Враховуючи зростаючий вплив на функціонування підприємств зовнішнього середовища, перед все більшою кількістю підприємств постає питання ефективної стратегії їх функціонування та розвитку. Стратегія диверсифікації повинна застосовуватися, щоб реалізувати стратегічний потенціал та досягти збалансованого економічного і технологічного результату.

Список використаних джерел:

1. Беррі С.Н. Корпоративне зростання та диверсифікація. / С.Н. Беррі Журнал права та економіки.. – 2014 р.
2. Кунц Рогер М. Стратегія диверсифікації і цілі підприємства / Рогер М. Кунц // Проблеми теорії і практики управління. – 2004 р.
3. Рудик Н. Б. Конгломеративне злиття і поглинання. Книга про користь і шкоду непрофільних активів / Н. Б. Рудик. - М.: Справа, 2012. - 223 с.

УДК 336

*Мехеда Н.Г.,
к.е.н, доцент
Черкаський національний університет
імені Богдана Хмельницького*

АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Концепція сталого розвитку набуває значного поширення як одна з провідних глобальних проблем людства, що має міждисциплінарний характер і розглядається в багатьох аспектах і ракурсах.

На нашу думку вона може трактуватися як сучасний етап розвитку управлінської науки, про що свідчить наступне.

Вона охоплює, як мінімум, дві найважливіші ідеї:

- цей розвиток передбачає вирішення економічних, соціальних та екологічних проблем. Розвиток буде сталим тільки тоді, коли буде досягнута рівновага між різними факторами, що зумовлюють загальний рівень життя;

- нинішнє покоління має обов'язок перед прийдешніми поколіннями залишити достатні запаси соціальних, природних та економічних ресурсів для того, щоб вони могли забезпечити для себе рівень добробуту не нижчий, ніж той, що ми маємо зараз.

Ця концепція ставить фундаментальне завдання поєднати динамічний економічний розвиток з наданням рівних можливостей кожному члену суспільства за рахунок підвищення ефективності використання ресурсів та ліквідації залежності між економічним зростанням та забрудненням довкілля.

Загалом сталий розвиток у часі з урахуванням основних параметрів можна представити